

MISSA FUNERAL - MN. MIQUEL CODINA I FONT
Sant Vicenç de Castellet / 27-5-2015
2 Macabeus 12, 43-46 // Lc 23, 33. 39-43

Era just que després que se celebressin les exèquies del nostre germà Mn. Miquel Codina i Font a l'església parroquial de Sant Ramon de Penyafort de Barcelona, lloc on ell residia en el moment de la seva mort, se celebrés una missa funeral pel seu etern descans en aquesta parròquia de Sant Vicenç de Castellet, darrera parròquia que ell va servir com a rector. Però és també un deure de caritat que els qui formem la nostra Església diocesana de Vic, preguem tots junts per ell en aquesta diòcesi on va néixer i on va rebre el do del baptisme, en la seva parròquia natal de Moià; en aquest bisbat on rebé l'orde del presbiterat; en aquesta Església en què serví les parròquies i comunitats, en obediència al bisbe diocesà; obediència que el portà també a la diòcesi de Nueve de Julio a l'Argentina. El deure de caritat avui es fa, doncs, pregària plena de fe i d'esperança amb la celebració de la missa en sufragi per ell, perquè el Senyor usi amb ell de misericòrdia i li doni el premi dels qui han estat fidels servidors de la seva Església.

A la primera lectura hem escoltat un fragment del segon llibre dels Macabeus, on Judes Macabeu fa una col·lecta amb l'objectiu de fer possible l'ofertament d'un sacrifici d'expiació a favor dels que havien mort en la batalla. També avui nosaltres en aquesta celebració eucarística fem l'ofrena de Jesucrist que s'ofereix ell mateix per la salvació de la humanitat. Però també portem en el cor la nostra fe i la nostra vida per presentar-les al Senyor a favor de mossèn Miquel. És la nostra vida en la lluita de la veritat i l'amor, és la nostra pregària plena de fe i d'esperança, són els nostres records i vivències de tantes i tantes realitats de bé i de servei, de caritat i de perdó que mossèn Miquel va fer a favor nostre. El nostre agraïment es converteix en ofrena de pregària a favor del qui tant de bé ens ha fet en la seva vida de servei ministerial, tant en aquesta parròquia com en totes les que ell, en l'obediència i en la comunió de l'Església, va servir.

La nostra ofrena, doncs, tindrà ple sentit si es converteix en pregària que implora la misericòrdia de Déu a favor del nostre germà. La pregària pels nostres germans difunts no és una mera memòria d'ells. Ja sabem que recordar els difunts sorgeix de l'experiència davant la mort. La mort ens porta a ésser realitat del passat. Així és com ho expressem, tant en el llenguatge, com en els gestos i símbols del que fem. Però els cristians no mirem els nostres difunts com a realitat del passat, sinó com a germans que necessiten de la nostra pregària.. La nostra mirada davant la mort, mirada que neix de la fe en Jesucrist mort i ressuscitat, és la de la certesa de la vida eterna i de la resurrecció el darrer dia, quan Crist es manifestarà ple de glòria. El papa Francesc en un document en el qual convoca l'Any de la Misericòrdia, ens recorda les obres de misericòrdia, tant les corporals com les espirituals, i una d'elles és pregar pels difunts. Que el nostre record pels difunts passi sempre a ser pregària. Per als nostres difunts la pregària a favor seu és el millor record, perquè els és ajut en aquest moment que necessiten sobretot la misericòrdia divina abundosa que purifiqui més i més el seu cor i així, puguin gaudir ja de la visió plena del rostre de Déu en l'eternitat de l'Amor que no mor mai.

L'esperança cristiana no és un mer sentiment, com si davant la realitat inexorable i contundent de la mort sols fos possible un sentiment que pugui esmorteir el buit i la tristor. L'esperança cristiana davant la mort és una esperança viva. Jesús és la nostra esperança viva. Ell i solament ell és el qui ha vençut el pecat i la mort, i la seva victòria és també la nostra victòria, si en ell creiem, si en ell esperem, si a ell estimem sobre totes les coses. Jesús és el rostre de la misericòrdia del Pare. En ell es manifesta l'amor ple i sense límit de Déu a favor de la humanitat. Jesús és el rostre de la misericòrdia divina per aquesta nostra humanitat del segle XXI a la qual, de vegades, li costa d'entendre que hi ha un amor incondicional i gratuït que pot omplir del tot el nostre cor i el pot arrencar de la tristesa, de la buidor, de l'aïllament, del pecat. No hi ha cap altre mitjancer, no hi ha cap altre Salvador de la humanitat que Jesús, el Fill de Déu, mort i ressuscitat. A l'evangeli hem escoltat les paraules del qui moria amb Jesús en el mateix suplici de la creu i fou capaç de pronunciar el nom del Salvador amb esperança: Jesús, recordeu-vos de mi, quan arribeu al vostre Regne. Aquell home va tenir la gran sort de trobar-se amb Jesús en el moment culminant de la seva vida. I no pas un Jesús triomfant, poderós i esplendent, sinó Jesús, clavat a una creu en el suplici de la mort, condemnat i ajusticiat. I, en aquest signe pobre de Jesús, aquell home va ser capaç de veure-hi el rostre de l'amor misericordiós de Déu. I fou capaç de demanar la misericòrdia salvadora que li va obrir les portes de l'eternitat.

La grandesa de l'home és acollir la misericòrdia de Déu. L'Església no vol ser res més que la casa de la misericòrdia, per tal que tots els homes puguin trobar-se amb la tendresa de l'amor misericordiós de Déu. El ministeri dels sacerdots enmig de les parròquies és ser instruments personals d'aquesta misericòrdia. Tot en l'Església i en el ministeri dels sacerdots ha de ser expressió d'aquesta misericòrdia. Els sacerdots portem aquest nostre ministeri com en gerres de terrissa. És el tresor de l'amor misericordiós de Déu que tota persona necessita, portat per mitjà de la nostra persona, que ha de lluitar per viure en la santedat, però que sempre apareix en la feblesa de la nostra pobresa. Ben segur que tots vosaltres, fidels d'aquesta parròquia de Sant Vicenç de Castellet, porteu en el vostre cor la persona i el ministeri del nostre germà Mn. Miquel Codina. Ha estat la predicació de la Paraula de Déu amb la saviesa i la senzillesa del qui vol el bé del seu poble: Ha estat també la celebració dels sagraments, sobretot, de l'Eucaristia, cor de la vida de l'Església i del ministeri sacerdotal, oferta pels vius i pels difunts. Ha estat el seu neguit per la pau i la concòrdia, la caritat i el perdó de tots els qui formeu aquesta comunitat parroquial, ha estat també l'atenció als pobres i als malalts; han estat els consells donats a tantes persones. Tot això ho porteu en el cor i ara es fa pregària i reconeixement agraït, ja que, per mitjà de la seva persona i del seu ministeri, arribava a mans plenes la misericòrdia de Déu a favor de tots vosaltres.

T'ho dic amb tota veritat: Avui seràs amb mi al paradís, foren les paraules que Jesús va dir a aquell criminal penedit que el va reconèixer com a Rei i Salvador. I aquestes són les paraules que tota persona voldria escoltar en passar el llindar d'aquesta vida i en entrar a l'eternitat. La misericòrdia de Déu va més enllà de la justícia. Jesús morint en la creu ha

pagat per tots nosaltres la pena que el nostre pecat mereixia. Qui acull Crist, acull la misericòrdia de Déu, la salvació, la vida eterna, el paradís de la festa eterna de les noces de l'Anyell amb la humanitat.

La nostra pregària confiada sap de la misericòrdia de Déu i per això té la certesa que el nostre germà mossèn Miquel ha escoltat aquestes mateixes paraules en el moment de la seva mort. Per això la nostra tristesa per la separació de la mort s'il·lumina amb la certesa de la vida eterna i de la resurrecció. La mort no ha tingut pas la darrera paraula. El qui és la Resurrecció i la Vida, Jesús, ens obre les portes de l'esperança, quan la nostra vida arriba al terme del seu pelegrinatge per aquest món. Amb aquesta esperança celebrem la missa en sufragi per l'etern descans de Mn. Miquel Codina i Font.

Santa Maria, Mare i Reina de Misericòrdia, sota l'advocació de Castellet, que en el Magnificat canta que l'amor de Déu al seu poble s'estén de generació i generació i el lloa perquè se'n recorda sempre del seu amor; ella que sap com ningú com és el cor de Déu i com és el cor de l'home, ben segur que ha estat la mare misericordiosa que ha acompanyat de la mà el nostre germà fins a portar-lo a les mans de Jesucrist, Fill de Déu i Senyor de l'Església i del món, a qui sigui donat ara i sempre tot honor i tota glòria pels segles dels segles. Amén.